

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P., s. r. o.**, so sídlom: P., Bratislava, IČO: X., zast. advokátskou kanceláriou F., s. r. o., so sídlom: G., Bratislava, IČO: X., konajúca prostredníctvom svojho konateľa, advokáta doc. JUDr. B., PhD., proti povinnému: **J., nar. X., bytom: K.**, o **vymoženie pohľadávky oprávneného 374,06 eur (pôvodne 11 269 Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 7Er/536/2003, na dovolanie oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 2CoE/644/2012-82 zo dňa 03. mája 2013, právoplatné dňa 19. júla 2013, takto

r o z h o d o l :

- I. Konanie o odvolaní oprávneného **z a s t a v u j e**.
- II. Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania **z a m i e t a**.
- III. Dovolanie oprávneného **o d m i e t a**.
- IV. Povinnému **n e p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Súdny exekútor JUDr. J., so sídlom Exekútorského úradu vo Zvolene, žiadosťou zo dňa 11. 06. 2003, Okresnému súdu Veľký Krtíš ako súdu prvého stupňa (ďalej tiež ako „exekučný súd“) doručenou dňa 17. 06. 2003 (č. l. 1), na základe návrhu oprávneného (č. l. 2) požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie o vymoženie pohľadávky oprávneného podľa § 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „EP“). Exekučným titulom na vykonanie exekúcie je notárska zápisnica sp. zn. N 1177/2003, Nz 24560/2003, napísaná dňa 03. 04. 2003 na Notárskom úrade JUDr. Ľ. so sídlom v Bratislave (č. l. 3 - 4). Okresný súd dňa 25. 06. 2003 v zmysle § 45 ods. 1 EP vydal poverenie číslo: X. na vykonanie exekúcie proti povinnému (č. l. 8). Následne

uznesením č. k. 7Er/536/2003-15 zo dňa 11. 12. 2009, v spojení s opravným uznesením č. k. 7Er/536/2003-26 zo dňa 27. 07. 2010 vyhovel žiadosti oprávneného o zmenu exekútora a vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. R., so sídlom Exekútorského úradu v Bratislave, súčasne súdnemu exekútorovi JUDr. J. priznal trovy exekúcie v sume 24,20 eur. Ďalším uznesením č. k. 7Er/536/2003-40 zo dňa 29. 06. 2012 súd prvého stupňa vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal.

Z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia vyplýva, že výkon exekúcie je vedený na základe exekučného titulu, ktorým je vyššie označená notárska zápisnica zo dňa 03. 04. 2003. Po jej preskúmaní súd dospel k záveru, že táto nie je spôsobilým exekučným titulom. Konštatoval, že splnomocnenie na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu nie je platné, pretože samotný úkon splnomocnenia na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu predstavoval rozpor záujmov povinného a splnomocneného zástupcu. Splnomocnený zástupca povinného na spísanie notárskej zápisnice bol určený veriteľom zo zmluvy o úvere a povinný ako dlžník nemal žiadnu možnosť uviesť ako splnomocneného zástupcu niekoho iného. Taktiež v čase podpisu zmluvy o úvere, ktorá obsahovala splnomocnenie advokáta Mgr. T. na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu za povinného, ešte žiadny dlh neexistoval, pričom zmluvné zastúpenie vzniklo súčasne s uzavretím tejto zmluvy. Tým sa povinný dopredu vzdal práva rozhodnúť sa pre spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu pre prípad, že by mu voči oprávnenému ako veriteľovi vznikol dlh. Notárska zápisnica bola vyhotovená na základe neplatného právneho úkonu (neplatného splnomocnenia advokáta Mgr. T. k takémuto úkonu), preto takáto notárska zápisnica nemôže spĺňať podmienky vykonateľného exekučného titulu. Exekučný titul, na základe ktorého je vedená exekúcia, nie je spôsobilým exekučným titulom, preto exekučný súd v súlade s § 57 ods. 1 písm. g/ EP vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju.

Proti rozhodnutiu prvostupňového súdu podal odvolanie oprávnený a z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie vydal vyšší súdny úradník, pričom sudca nemienil odvolaniu vyhovieť (č. 1. 80), bolo odvolanie podľa § 374 ods. 4 vety prvá a druhá Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) predložené Krajskému súdu v Banskej Bystrici ako súdu odvolaciemu. Tento prejednávúc vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., svojim uznesením č. k. 2CoE/644/2012-82 zo dňa 03. 05. 2013, odvolaním napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správne

potvrdil. Súčasne poukázaním na § 36 ods. 5 EP zamietol návrhy oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/, c/ O. s. p..

Odvolačný súd vyhodnotil námietku oprávneného uvedenú v odvolaní o tom, že exekučný súd posudzoval vec, o ktorej už raz rozhodol, ako nedôvodnú, pretože vydanie poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi nie je takým procesným rozhodnutím, ktoré by v zmysle § 159 ods. 3 O. s. p. tvorilo prekážku veci rozsúdenej (*res iudicata*). Uviedol, že poverenie na vykonanie exekúcie je len písomný doklad, ktorý oprávňuje súdneho exekútora vykonávať konkrétnu exekúciu. Poukázaním na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej a ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/164/1996), odvolací súd uviedol, že exekučný súd deficit materiálnej vykonateľnosti predmetnej notárskej zápisnice mohol zistiť už z listín, ktoré oprávnený predložil spolu s návrhom na vykonanie exekúcie, teda ešte v dobe pred vydaním poverenia. Avšak vzhľadom na to, že exekučný súd je oprávnený v každom štádiu konania skúmať, či exekučný titul je vykonateľný po stránke formálnej i materiálnej a v prípade, že tieto požiadavky nespĺňa, musí v každom štádiu konania na takéto zistenie aj adekvátne procesne zareagovať, vydanie poverenia súdnemu exekútorovi neznamená, že by bolo potrebné považovať za nesprávny postup exekučného súdu, ktorý exekúciu zastavil po tom, čo už takéto poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi vydal.

Odvolačný súd za nedôvodnú vyhodnotil aj námietku oprávneného týkajúcu sa nesprávneho záveru exekučného súdu o neplatnosti plnomocenstva. Poukázaním na § 22 ods. 2, § 23, § 31 ods. 1, ods. 4, § 37 ods. 1, § 39, § 43a ods. 1, ods. 2, § 43b ods. 1, § 43c ods. 2 a § 45 ods. 1 OZ, sa odvolací súd stotožnil s právnym posúdením veci prvostupňovým súdom, keď tento dospel k záveru, že dohoda o plnomocenstve je absolútne neplatná, plnomocenstvo je v rozpore so zákonom (§ 31 OZ) a z toho dôvodu chýba materiálny predpoklad, aby notárska zápisnica mohla byť spôsobilým exekučným titulom voči povinnému uvedenému v návrhu na vykonanie exekúcie. Odvolací súd uviedol, že podstatnou náležitosťou materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu je, aby exekučný titul, ktorým má byť notárska zápisnica, obsahoval prejav vôle povinného. Exekučný súd preto správne

skúmal, či predložený exekučný titul je materiálne vykonateľný a za správny vyhodnotil odvolací súd jeho záver o tom, že notárska zápisnica nezodpovedá požiadavkám, ktoré na notársku zápisnicu ako na spôsobilý exekučný titul kladie ust. § 41 ods. 2 písm. c/ EP, a to vzhľadom na výsledok právneho posúdenia predloženého splnomocnenia. Exekučný súd správne vyhodnotil i tú skutočnosť, že notárska zápisnica nemôže byť spôsobilým exekučným titulom pre neexistenciu súhlasu povinného s vykonateľnosťou notárskej zápisnice.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 19. 07. 2013.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v časti výroku o zamietnutí návrhu oprávneného na prerušenie konania podal oprávnený odvolanie (č. l. 102 - 103), argumentujúc, že súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. d/ O. s. p. - správne malo znieť „písm. f/“), ďalej že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.), keď súd nesprávne interpretoval a aplikoval ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a článok 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie v spojení s ust. § 36 ods. 5 EP, súčasne že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Namietol, že Krajský súd v Banskej Bystrici ho nesprávne poučil o nemožnosti napadnúť výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolaním. Má za to, že za týchto okolností je napadnuté rozhodnutie svojvoľné, arbitrárne, porušujúce jeho ústavné právo vyplývajúce z článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Na základe uvedeného oprávnený navrhol uznesenie odvolacieho súdu v označenom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcej časti podal oprávnený (ďalej tiež ako „dovolateľ“) aj dovolanie, argumentujúc tým, že:

- a/ súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. a/ O. s. p.),
- b/ v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. d/ O. s. p.), pretože vykonateľnosť exekučného titulu už bola právoplatne posúdená pri poverení súdneho exekútora vykonaním exekúcie,
- c/ vo veci konajúce súdy svojím postupom odňali oprávnenému možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.) tým, že nezohľadnili jeho námietky proti prejednaniu veci, konali bez nariadenia pojednávania a dokazovania

a nerešpektovali jeho právo na to, aby jeho právna vec bola vnútroštátnym súdom rozhodovaná na základe správneho právneho základu, súčasťou ktorého je aj výklad práva Európskej únie,

d/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.),

e/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Dovolateľ svoju argumentáciu v dovolaní podrobne a rozsiahlo rozvinul (č. l. 108 - 115). Na základe tvrdení uvedených v dovolaní dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Súčasne navrhol konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložiť prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikoval v podanom dovolaní. Navrhol tiež, aby dovolací súd postupoval podľa ust. § 243 O. s. p. a rozhodol o odložení vykonateľnosti uznesenia odvolacieho súdu. Dovolateľ si zároveň uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

Povinný ani súdny exekútor sa k dovolaniu oprávneného nevyjadrili.

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež ako „Najvyšší súd SR“ alebo „najvyšší súd“) najskôr skúmal, či sú dané procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže konať o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici v časti jeho výroku o zamietnutí návrhu oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p..

Oprávnený v procesnom postavení, v ktorom sa nachádza v preskúmvanej veci, bol účastníkom konania už v mnohých iných, skutkovo a právne obdobných konaniach pred Najvyšším súdom SR, v ktorých tak ako aj v tomto prípade, podal odvolanie proti rozhodnutiam odvolacích súdov, ktorými zamietli jeho návrhy na prerušenie konania. Najvyšší súd SR konanie o jeho odvolaniach zastavil (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5CoE/30/2013 z 09. 07. 2013, sp. zn. 3CoE/43/2013 zo 06. 08. 2013, sp. zn. 4CoE/40/2013 z 22. 08. 2013, sp. zn. 6Co/48/2013 z 11. 09. 2013, sp. zn. 3OboE/39/2013

4OboE/4/2014

z 13. 08. 2013, sp. zn. 4OboE/7/2013 z 31. 10. 2013, sp. zn. 4OboE/27/2013 z 30. 12. 2013, sp. zn. 4OboE/112/2013 z 31. 01. 2014 a ďalšie), zdôrazniac skutočnosť, že odvolaním možno napadnúť len rozhodnutie súdu prvého stupňa a Najvyšší súd SR na rozhodnutie o odvolaní smerujúcom proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je funkčne príslušný (§ 9 ods. 1 a 2 O. s. p. a § 10 ods. 1 a 2 O. s. p.). Najvyšší súd SR na uvedené rozhodnutia v podrobnostiach poukazuje s tým, že aj v preskúmvanej veci sa s právnymi závermi v nich vyjadrenými stotožňuje v celom rozsahu.

Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu SR na prejednanie odvolania oprávneného nie je daná, najvyšší súd konanie o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici ako súdu odvolacieho v časti výroku, ktorým zamietol návrh oprávneného na prerušenie konania, zastavil (§ 103 a 104 ods. 1 O. s. p.).

II. Najvyšší súd SR ďalej ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici podal oprávnený včas, zastúpený v dovolacom konaní v súlade s § 241 ods. 1 vetou druhou O. s. p., skúmal, či je dôvodný jeho návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p..

Aj k tomuto návrhu oprávneného sa Najvyšší súd SR vyjadril vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad najvyšší súd uvádza rozhodnutia sp. zn. 5ECdo/40/2013 z 21. 08. 2013, sp. zn. 4Cdo/24/2013 a 6Cdo/459/2012, obidve z 22. 08. 2013, sp. zn. 6Cdo/419/2012 a 4Oboer/85/2013, obidve z 30. 09. 2013, na ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej opakuje, že Súdny dvor Európskej únie síce má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/ výkladu zmlúv; b/ platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie, pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania. S poukazom na uvedené dovolací súd návrh oprávneného na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

III. V ďalšom Najvyšší súd SR bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či oprávneným podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p.. Dovolateľom napadnuté uznesenie však nevykazuje znaky žiadneho z nich, preto dovolanie oprávneného podľa § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p.. Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/, e/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd v dovolacom konaní najavo nevyšla, preto prípustnosť jeho dovolania nevyplýva ani z týchto ustanovení O. s. p..

Najvyšší súd opäť pripomína, že k obsahovo rovnakým námietkam oprávneného, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť svojho dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad najvyšší súd uvádza rozhodnutia sp. zn. 7Cdo/174/2012 z 31. 05. 2013, sp. zn. 4Cdo/369/2012 a 4Cdo/409/2012, obidve z 31. 07. 2013, sp. zn. 5Cdo/374/2012 a 4Cdo/24/2013, obidve z 22. 08. 2013, sp. zn. 4Oboer/85/2013 z 30. 09. 2013, sp. zn. 4Oboer/101/2013 z 31. 10. 2013, sp. zn. 7ECdo/152/2013 z 09. 01. 2014, sp. zn. 7ECdo/146/2013 z 29. 01. 2014 a opakuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku (ale aj v ďalších rozhodnutiach iných senátov obchodnoprávneho, aj občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu zverejnených na webovom sídle Najvyššieho súdu SR v kategórii „Rozhodnutia“), najvyšší súd konštatoval, že:

1. Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná, iba ak súd rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť; rozhodovanie súdov

v exekučných veciach ale vyplýva priamo zo zákona (napr. ust. § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 EP).

2. Vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nie je rozhodnutím o veci samej, preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle § 237 písm. d/ O. s. p. (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/205/2011 zo dňa 01. 02. 2012 a tiež Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 254/2012 zo dňa 13. 06. 2012).
3. Nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd pri skúmaní, či je exekučný titul vykonateľný (§ 44 ods. 2 EP), vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu a nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O. s. p.), lebo je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu.
4. Exekúciu možno vykonať len na podklade notárskej zápisnice, ktorá má náležitosti uvedené v § 41 ods. 2 písm. c/ EP; ak tieto náležitosti nemá, nejde o vykonateľný exekučný titul. Ak je za exekučný titul označená notárska zápisnica, je exekučný súd povinný skúmať, či na jej podklade možno vykonať exekúciu (porovnaj obdobne R 58/1997). Pokiaľ notárska zápisnica nie je vykonateľný exekučný titul, je exekúcia neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania (I. ÚS 151/2011 a I. ÚS 155/2011). Najdôležitejšou náležitosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu je súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. Ak niekto ako zástupca vysloví za povinnú osobu takýto súhlas napriek tomu, že nie je oprávnený za ňu konať, nejde o súhlas povinnej osoby. Zastupovať iného nemôže ten, záujmy ktorého sú v rozpore so záujmami zastúpeného (§ 22 ods. 2 OZ); o taký prípad ide tiež vtedy, keď určitý nebankový subjekt má vopred vytypovaného „zástupcu“ druhej zmluvnej strany, následné úkony ktorého sledujú nie záujmy ním zastupovanej zmluvnej strany, ale záujmy nebankového subjektu. Dohoda o zastúpení je v tomto prípade neplatná (§ 39 OZ), preto je absolútne neplatný aj Mgr. T. udelený „súhlas“ s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, v dôsledku čoho chýba podstatná náležitosť jej materiálnej vykonateľnosti (§ 41 ods. 2 písm. c/ EP).
5. Nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd oboznamovanie s obsahom listín (ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu na vykonanie exekúcie pripojený exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný) nevykonal na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného; obdobne, teda aj bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávneného, môže exekučný súd dospieť

k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších štádiách exekučného konania (II. ÚS 160/2013).

6. Ak sa exekúcia navrhuje na podklade notárskej zápisnice, ktorá nemá náležitosti vykonateľného exekučného titulu (§ 41 ods. 2 písm. c/ EP), ide o dôvod, so zreteľom na ktorý treba žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuť (prípadne, ak táto okolnosť vyjde najavo až po poverení súdneho exekútora, exekučné konanie zastaviť).
7. Skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 O. s. p.) spĺňa. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv oprávneného. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Tieto právne závery (viď body 1. až 7.) zastáva najvyšší súd aj v preskúmavanej veci. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom, že v danom prípade označená notárska zápisnica, z dôvodov vysvetlených súdom prvého stupňa, nie je vykonateľný exekučný titul.

Dovolací súd osobitne k námietke oprávneného, že súdy oboch stupňov (tak prvostupňový, ako aj súd odvolací) nevytýčili vo veci ústne pojednávanie, aj keď podľa zákona tak boli povinné urobiť, poukazuje na skutočnosť, na ktorú správne poukázal aj samotný oprávnený, a to, že zákonom č. 230/2012 Z. z. účinným od 09. 08. 2012, bol novelizovaný Exekučný poriadok, ktorý ustanovenie §-u 57 EP doplnil o odsek 5, v zmysle ktorého súd nariadi pojednávanie, ak rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. g/ a k/. Dovolateľ namietal, že súd prvého stupňa v danom prípade vyhlásil exekúciu za neprípustnú a následne ju zastavil, preto mal postupovať podľa uvedeného ustanovenia. Tvrdenie dovolateľa však nie je dôvodné. I keď exekučný súd v danom prípade vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju postupom podľa § 57 ods. 1 písm. g/ EP, rozhodol tak uznesením dňa 29. 06. 2012, a teda ešte pred účinnosťou vyššie označenej novely EP. Pokiaľ ide o postup odvolacieho súdu,

tento postupoval v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p., keď o odvolaní oprávneného rozhodol tiež bez nariadenia pojednávania. V danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie v zmysle § 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p. a rovnako nebol splnený ani jeden z ďalších dvoch dôvodov (podľa písm. b/ a c/ O. s. p.), pre ktoré predseda senátu odvolacieho súdu musí vždy nariadiť pojednávanie. Z uvedeného dôvodu bolo nariadenie pojednávania na úvahe odvolacieho súdu.

Dovolací súd ďalej dodáva, že súdy oprávnenému neodňali možnosť konať pred súdom ani tým, že mu neumožnili viesť kontradiktórne konanie, keďže vzhľadom na predložené listinné dôkazy postačuje, ak sú rozhodujúce skutočnosti osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín a príloh.

V súvislosti s námietkou dovolateľa, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, treba uviesť, že táto vada je relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), avšak (na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. To isté platí aj o nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže v danom prípade dovolanie oprávneného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 písm. a/, d/ a f/ O. s. p. (ani žiadne iné procesné vady v zmysle citovaného ustanovenia) zistené neboli, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, dovolanie oprávneného podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako neprípustné odmietol. Z tohto dôvodu sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

IV. Oprávnený z procesného hľadiska zaviniť, že konanie o jeho odvolaní muselo byť zastavené, preto mu vznikla povinnosť nahradiť trovy tohto konania povinnému (§ 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 146 ods. 2 O. s. p.). V konaní o jeho dovolaní vzniklo procesne úspešnému povinnému právo na náhradu trov konania proti oprávnenému, ktorý úspech v dovolacom konaní nemal (§ 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd SR však povinnému náhradu trov týchto konaní nepriznal, pretože mu žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, 30. januára 2015

JUDr. Viera Pepelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: M.